



Кременчуцька гімназія №5 імені Т.Г.Шевченка



Літературний альманах

Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Тарас Шевченко

№ 3, 2014

“Ми чуємо тебе,
Кобзарю,
крізь століття...”



До 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка







№ 3, 2014

“Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття...”



Засновник: літературно-мистецький салон «Плеяда»

Головний редактор: Яненко Світлана Миколаївна

Заступник головного редактора: Уріх Наталія Григорівна

Комп'ютерний дизайн: Ладода Юлія Олегівна

Технічний редактор: Дмитренко Світлана Валеріївна



Контактна інформація:

м.Кременчук, Полтавської обл.

пров. Героїв Бреста, 65

тел.: (0536) 77-89-65, 77-89-70

e-mail: gymnaziya-5@mail.ru

<http://gimnasia5.at.ua>

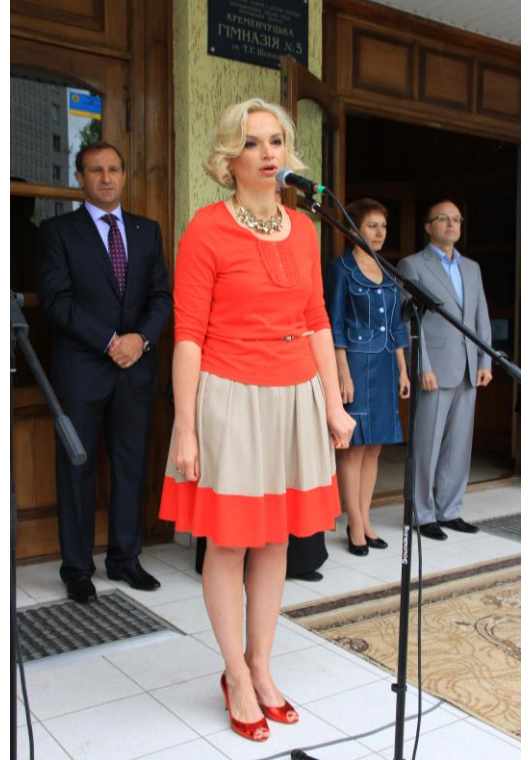
<http://filologukr.ucoz.ru>



Шановні добродіі!

Сучасна школа визначає творчість як діяльність, кінцевим підсумком якої є створення нових матеріальних і духовних цінностей. Кременчуцька гімназія №5 імені Т.Г. Шевченка унікальна тим, що підтримує творчих, обдарованих і здібних дітей. Саме тому Постановою Верховної Ради УРСР від 05.05.1990 року школі присвоєно ім'я Т.Г. Шевченка.

Про результативність діяльності з популяризації творчості Великого Кобзаря свідчать результати участі гімназистів у різноманітних мовно-літературних конкурсах, олімпіадах. З метою створення творчої лабораторії вчителів-філологів для спільної праці 9 квітня 2009 року Кременчуцька гімназія №5 імені Т.Г. Шевченка та Кіровоградська гімназія №5 імені Т.Г. Шевченка уклали Меморандум.



Феномен Тараса Шевченка – виправдання України перед людством, підтвердження нашої національної повноцінності. Слово, яке не співвідноситься з його Словом, – нічого не варте. До Шевченка треба доростати всім життям.

Минають віки, стираються написи на камені, тліють книги, руйнуються будівлі, але слово Тараса Григоровича – живе і вічне. Вивчаймо його, думаймо над його істиною, виконуймо заповіді Кобзаря. І серед них – найперший і найголовніший:

*Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.*

Директор гімназії Ілона Михайлівна Бобер

Шановні читачі!

Відповідно до Постанови Верховної ради України «Про підготовку та відзначення 200-річчя від дня народження Т.Г. Шевченка» у Кременчуцький гімназії №5 імені Т.Г. Шевченка заплановано ряд заходів.

Низку заходів було розпочато Всеукраїнським телевізійним Шевченківським уроком, який урочисто зібрав усіх учнів гімназії. З першого тижня вересня в шкільній бібліотеці проводяться тематичні бесіди та виставка-огляд літератури.

6 вересня 2013 року відбувся музичний конкурс «Пісні твої, Тарасе» та конкурс декламаторів сучасної української поезії про Кобзаря, переможці яких узяли участь в обласному літературно-музичному фестивалі «Кобзарева стежина».

На сайті вчителів-філологів створена окрема сторінка, присвячена висвітленню заходів до святкування 200-річчя від дня народження Т.Г. Шевченка. Проводяться Шевченківські читання, захисти реферативних робіт, літературні вікторини, презентації проектів тощо. До друку готується альманах «Ми чуємо тебе, Кобзарю, крізь століття», у якому будуть представлені дитячі творчі роботи. Уже стало традицією посвяту в гімназисти проводити біля пам'ятника Т.Г.Шевченку.

5 березня 2014 року на базі Полтавської школи №7 імені Т.Г. Шевченка відбудеться фестиваль обміну досвідом між трьома навчальними закладами, що носять ім'я Т.Г. Шевченка.

12 березня 2014 року відбудеться урочисте свято вшанування за участю вищезгаданих шкіл. В осінній та весняний період заплановані екскурсії учнів та вчителів до Шевченківських місць.

Творча і духовна подорож до священних мистецьких джерел Т.Г. Шевченка продовжується.

Слово Шевченка чи не найбільше нас об'єднує. Об'єднує в мові, літературі, мистецтві. Об'єднує в нашій українській традиції.

Він дорогий, близький нам своїм немеркнучим словом:

... Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, –
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.



Кафедра вчителів української мови та літератури

Полум'яне слово про Великого Кобзаря

Тарас Шевченко! Досить було однієї людини, щоб урятувати цілу націю.

Остан Вишня

Шевченко своєю національною свідомістю є геній, а своєю незмірною вагою, значенням у справі національного відродження свого рідного краю є явищем феноменальним, єдиним, може, на світі.

Борис Грінченко

Ми переконані, що один спогад про подібних людей здатний звеличити і облагородити душу, без таких людей давно би зачерствіло людське серце, засохла би нива життя

Павло Грабовський

Отче наш, Тарасе всемогущий,

Що створив нас генієм своїм,

На моїй землі, як правда, сущий,

Б'ющий у неправду, наче грім.

Ти, як небо, став широкоплечо

Над літами, що упали в грузь;

Віку двадцять першого предтечо,

Я до тебе одного молюсь...

«Молитва» Д. Павличка

Тарасове слово

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.
"І Архімед, І Галілей"

Учітеся, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь.
**"І мертвим, і живим, і
ненарожденним..."**

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине.
От де, люде, наша слава,
Слава України.
«До Основ'яненка»

Бо де нема святої волі,
Не буде там добра ніколи.
«Царі»

І возвеличимо на диво
І розум наш, і наш язик...
«Подражаніє 11 псалму»

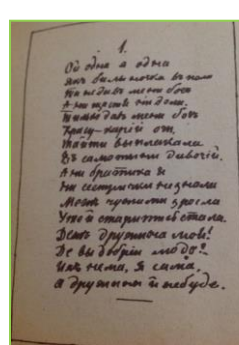
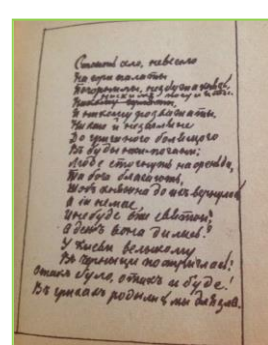
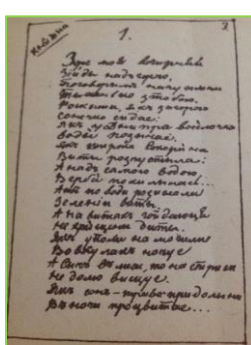
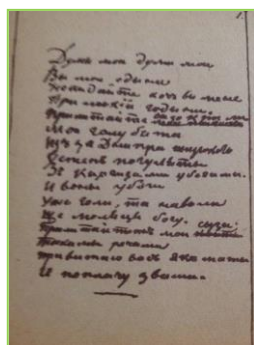
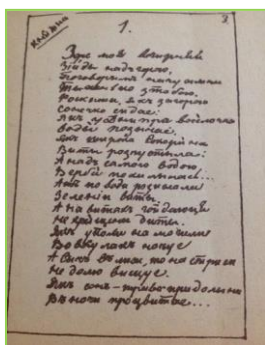
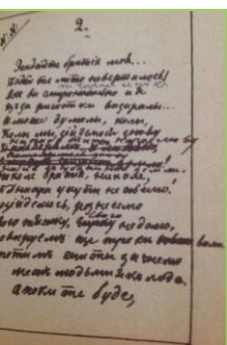
Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претесь на чужину
Шукати доброго добра.
**"І мертвим, і живим, і
ненарожденним..."**

Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос — більш нічого.
А серце б'ється — ожива,
Як їх почує!.. Знать, од бога..
«Ну що б, здавалося, слова...»

Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!
**"І мертвим, і живим, і
ненарожденним..."**

Свою Україну любіть,
Любіть її... Бо время люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї господа моліть.
«Чи ми ще зійдемося знову»

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.
«У нашім раї на землі...»



Живе Шевченко в серці України,
Він син її, боровся за життя.
Його душа належить Батьківщині,
В його віршах Вкраїна – сенс буття.

Безцінний український наш «Кобзар»,
Він символ наш, реліквія народу.
Шевченко – наш пророк, Вкраїни дар,
Дар вболівати серцем за свободу.

Усе життя Шевченко спокою не мав.
Не раз нещасного випробувала доля.
І кожен раз, як тільки засинав,
Вві сні ішли до нього правдонька і воля...



*Пам'ятник Т.Г. Шевченку в
м. Кременчуці*

Вірш про Тараса Шевченка



Народився в Моринцях
(Київська губернія),
Зараз вся Черкаська область
Восхваляє генія!

Академія мистецтв
Ждала, бач, Тараса.
Згодом він вступив туди.
Як було прекрасно!

Батько був кріпак, чумак,
Вмів читать, писати.
Мати рано одійшла...
Що ж, померла мати.

Довго-довго працював,
Мав і нагороду.
І вірші завжди писав
Для свого народу.

Батько, плачучи з дітьми,
Помер, лиха доля
Вигнала Тараса з дому
В степ широкий, поле.

Переважно жив в країні –
У чужій Росії.
Батьківщину згадував
І любив месія.

Став маленьким козачком
В пана Енгельгардта,
Переїхав наш Тарас
З ним до Пітерграда.

Тож і ми тебе, Кобзарю,
Будем пам'ятати!
Твої вірші і полотна
Будем восхваляти!

Фанфік до твору Т.Г. Шевченка «Катерина»

Назва: Катерина

Автор: Оксана Савенко

Бетта: Світлана Яненко

Персонажі: Катерина, Івась, москаль Іван

Рейтинг: pg12

Жанр: Екшн, Драма(Гет)

Розмір: міні, сиквел



Дисклеймер: усі права на використаних героїв належать Т. Г. Шевченку

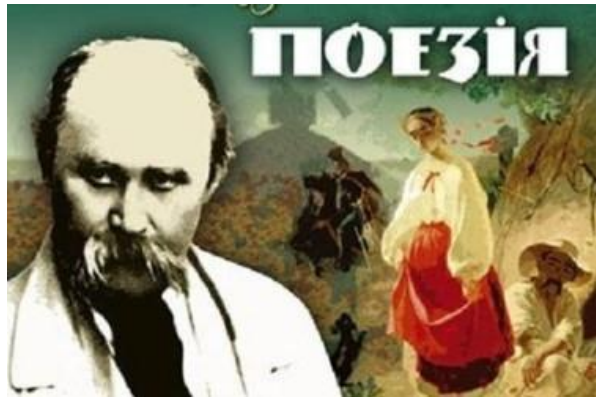
Варнінг: у даному творі замальовується сирітська доля Івася та засуджується кохання між українською дівчиною Катериною й москалем Іваном

Присвята: присвячується до 200-річчя від дня народження великого українського творця Тараса Григоровича Шевченка

А Івась росте, гадає,
Що за долю має?
З малих літ він поводир,
Прихистку не має.
Хтось пригляне, хтось образить,
А за що? Ні за що,
Просто, мабуть, людям зле,
Коли комусь краще.
Шкода хлопця, він – не винен,
Що доля лишила
Йому в світі, наче на сміх,
Матір у могилі.
А тепер йому до того
Мало діла, мало,
Хоч іще не раз зустріне

Москаля Івана.
Та Івану не до сина,
В нього жінка, діти,
А Івась, на його думку,
Може потерпіти.
Та терпіння – не безмежне
І підвести може,
Ось і стало Івасеві
На землі не гоже...
Різні люди, різні долі,
А все до одного:
«Кохайтесь, чорноброві,
Та не з москалями ,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами»

Шевченкові думки



Його душа по всьому світу
Літа та згадує весь час,
Коли він жив колись в країні
Під іменем простим – Тарас.

Було багато болю і страждань,
Але зумів він перешкоди подолати,
Щоб той душевний ураган незгод
Не міг ніколи сподівань зламати.

Він зрозумів: життя людське
безцінне,
Бо можуть раптом зачиниться двері
брам,
Як надає життя Господь людині,
Так він його народові віддасть!

І хоч він ніс важкий тягар
життєвий,
І пережив багато тяжких втрат,
Він залишився справжнім
патріотом,
Щоб Україну словом захищати!

Любіть же, люди, неньку – Україну
За луки, чисті ниви і поля,
За землю, найсвятішу в цілм світі,
Хоча б за те, що ця земля моя!!!



**Цикл поезій
«Шевченкова країна»**

Пророчий «Заповіт»

Де Дніпр хвилюється широкий,
Де вітер свистом тишу крає,
Там на горі такій високій
Шевченко землю оглядає.

Як і просив у «Заповіті»,
Щоб степ широкий та привільний
Був з ним завжди на тому світі,
А Він і радісний, і вільний.

Наразі в нашій Україні
Одні - вожді, другі - пророки.

Щасливі ненька і дитина,
Допоки разом довгі роки.
Безкрає поле колоситься,
І вже не жне пшеницю мати,
Тобі ж, Тарасе, тільки сниться
Садок вишневий коло хати!

Із завмиранням я читаю
Рядки пророчі «Заповіту»,
Неначе крила виростають,
Аби змінити долю світу!

Майстер слова

Він чарівник, він майстер слова,
У римі – тільки почуття.
Його товариш, зброя – мова!
А вірші – спосіб співчуття

До України, до людей,
Які не знають смак свободи,
До неусміхнених дітей,
До смутку, горя та незгоди.

Його життя – це подвиг, мудрість,
Іскра запалює серця,
Вогнем горить людська
бездушність,
Надія ж тліє без кінця!

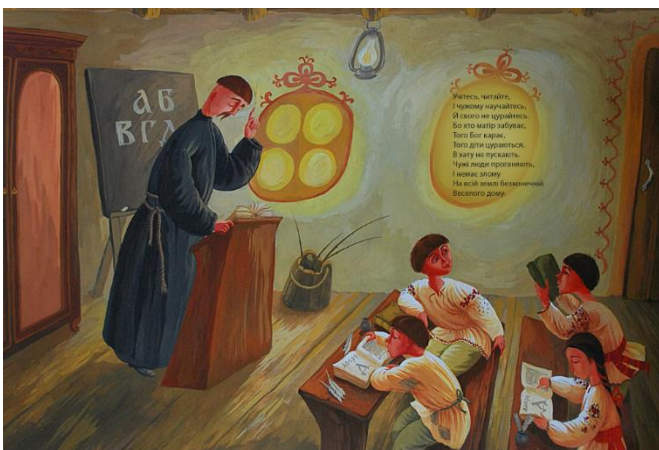
Віра в майбуття

В маленького хлопчини з ранніх літ
Зароджувався смуток і печаль.
Тарасові потрібен був політ,
Політ душі у невідому даль.

Чомусь так долі треба навмання
Лишити хлопця рідного, близького.
Померла мати, гарна й молода,
І хлопчика залишила малого.
Прийшла Оксана, мачуха лиха,
Вона не полюбила дух Тараса.
Та він боровся з темрявою зла,
Добро ж у світі – радості окраса!
Минає час, і знову плач у хаті,

І знову смерть взяла на себе гріх.
Тепер Шевченко – сирота в
квадраті.
Забув малий про радість і про сміх.

А перед смертю батько
напророчив,
Що з сина буде толоч у житті
Або ледащо, піде світ за очі.
Та вибрав хлопець волю на землі.
Тоді в душі Тарасика ізрання
Цвіло прощення й щире каяття.
В душі Шевченка проросло
бажання,
Жага до слова, віра в майбуття!



Пророк Шевченко житиме у серці
Того, для кого Він творив.
Його вірші – то є маленькі дверці
До України, що її боготворив!

Летять миттєвості із року в рік,
Змінився світ, змінились
відчуття...
До двадцять першого століття!

Незмінним є в літературі вік,
Де є Шевченко і його буття.

Він житиме у нас в серцях завжди!
Гримітиме його ім'я у світі!
Шевченко зміг дорогу віднайти

Шевченкова країна

Моя Вкраїно! Мати рідна!
Як довго ти жила в неволі.
Немов жебрачка, сіра, бідна,
Яка оспівана в народі.

Та ні! Не вмере моя матуся,
За неї Він колись боровся:
«Караюсь, мучусь, не здаюся»!
Пророк таки у нас знайшовся!

Його життя з життям країни
Тече рікою в синє море.
І плине час, а з ним і зміни,
І сльози, й радощі, і горе.

Тепер Шевченкова країна
Весела, гарна, кольорова,
Європи гордість і перлина,
Країна вибору і слова!





Акрівірші про Великого Кобзаря

ТАРАС

Такий борець за Україну!!!
А скільки віршів написав!
Радів за кожну вільну днину!
А в казематі як страждав?
Сум линув звідти на Вкраїну...

ШЕВЧЕНКО

Шанований у всьому світі,
Епохи геній, майстер і Пророк.
Він весь горів, як вишня в цвіті.
Чому ж і досі чуєм його крок?
Еліти син, Кобзар і син народу,
Ніколи не корився він панам.
Культуру, щастя, згоду і свободу
Омріяну заповідав він нам!



КОБЗАР

Калина ніжна у гаю цвіте,
Освячена Пророком і піснями.
Болить в Шевченка серце за святе,
Зарошене і кров'ю, і сльозами,
Але таке до щему дороге,
Рідненьке слово, українське, знане!

ОДНЕ ЖИТТЯ

(Вірш – медитація)

Твоє життя безрадісне, безбарвне...
Як мусив існувати у житті?
Сирітська доля бідна і негарна,
Ти ж боротьбу все ставив на меті!

Твої думки, як рій летять, Кобзарю!
Моя душа до тебе відліта.
І чую, як вже гра під дубом старець,
І як твій дух зі смертю розмовля...

З тобою я і в радості, і в горі,
Хіба ж то панство можна подолать?
Твої страждання – це нестерпні болі,
Які з тобою мушу відчувать.

Я вся в тобі, Пророче наш, Тарасе!
З тобою я одним життям живу.

ПРОРОК

Панські пазури серце рвали,
Рідна ненька-земля пригортала,
Оптимізмом наповнила вщент.
Рвати пута кожен момент!
Озовися, Тарасе, Кобзарю,
Куди йти до щасливого краю?

Про долю жінки, матері, як Спаса,
Тебе благаю і тебе молю...

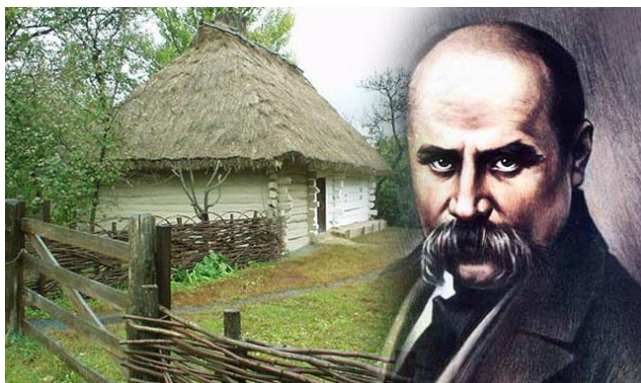
Не буду сумувати, ні, не буду!
Йти вперед, як заповів Тарас!
Любити ближнього і показати люду,
Що він страждав і, як вогонь, не згас!



ЗІРКА ПРОРОКА (Вірш-асоціація)

В небі зіронька сяє,
Далека, холодна.
Вогник тихий, сріблястий
На землю пуска.
І людина, наповнена щастям
доволі,
У корзину свою це проміння збира.
Вийшов місяць на небо,
Осяяв всю землю.
Зазирнув він у кошик,
Де проміння ясне.
Й посміхнувся, відчув
Силу слова Пророчу
І попестив творіння
Кобзаря чарівне.
Затужила «Тополя»,
Усміхнулась «Лілея»,
Заспівав «Перебендя»
І «Тарасова ніч»...
І маленький Тарасик,

Що схиливсь на коліна,
Малював. І душею
До Господа ріс.
«Сон» сміявся, світилась
«Зацвіла у долині»,
Катерина знедолена
Йшла з Івасем малим.
Засмутився і місяць,
І людина невинно
Подивилася вгору
З тихим смутком й жалем.
І здалося людині,
Що не зірка то сяє,
Погляд сина, Шевченка,
Лине там, ізгори.
Погляд дивний, глибокий,
Ніби Господа Бога.
І говорить людина :
«Рай небесний пошли»!



Захоплення (Новелетка)

Чарівна природа огортала місто. Виднілися стовбури дерев, ледь-ледь прикриті снігом. Тарас Шевченко дивився у вікно, порівнюючи в душі дві зими: вільну, що панувала в Нижньому, та невольничу, солдатську, що розгулювала на Кавказі.

Раптом у двері хтось постукав. Шевченко поспішив відчинити. На порозі стояв Щепкін.

- Що ж це ви, Тарасе, не йдете до театру? Чи не хочете побачити Піунову в ролі Тетяни? Чи сердитесь на мене за від'їзд?
- Ні, що ви, я ні на кого не ображаюсь, просто не зміг відірватись від пейзажу. До речі, чого ви не у театрі? Зараз же генеральна репетиція?
- З великими труднощами, але дістався таки до вас. Попрохав відпустити на десять хвилин. І чого ж бо ви стоїте? Одягайтеся скоріше, не змушуйте мене чекати!

Через декілька хвилин обоє поспішили до театру.

Після закінчення вистави Щепкін з Шевченком відправилися на вокзал.
«...Прошу ж вас, Тарасе, полюбити мою Тетясю...»

Додому Тарас повертався в чудовому настрої. Його заповнили мрії про юну Катерину. Він уже підбирав слова для освідчення, чув її відповідь. Та химерність цих почуттів була надто відчутною.

З думками про звичайне людське щастя поет і повернувся додому. Через декілька днів Шевченко мав нагоду зустрітись з Піуною. Прийшовши до Піунової додому, вони влаштували невеликий літературний вечір. Поруч із ним вона почувала себе комфортно, не було тієї офіційності, яку вона відчувала з іншими. Для нього ж це було щастям, слова, що линули з її уст, були музикою. Її постать, її живі очі, її жвавий розум – йому в ній подобалось все...

«Сьогодні ж відправлю книги і листа з признанням ...» - думав Тарас Шевченко, мріючи про весілля.

Чесно кажучи, в нього вже давно був план власної хати та думки про молоду жінку та дітей.

Відповідь він отримав через кілька днів. Його охопив відчай. Здавалося, що всі налаштовані проти нього, образа заповонила весь його світ. Там була відмова. Він не розумів, чому так, чому «ні»? Останнє, що він пам'ятав, це те, як вибіг із квартири та подався на прогулянку містом. Шевченко гуляв містом. Він хотів будь-що позбутися своїх думок, спогадів, тобто все, пов'язане з нею. Він підійшов до їхнього улюбленого парку. Тут, у темряві, подалі від людських очей він дав собі клятву, що наступна, яку він покохає, буде кріпачкою, як колись був він...





Яненко Віка, учениця 1(5)-В класу
Полюбляю малювати квіти, готувати
фруктові салати, читати повісті Тамари
Крюкової. Захоплююся творами
Т.Г. Шевченка. Улюблена поезія – «Садок
вишневий коло хати».

Легенда про Кобзаря

У мальовничому селі Моринцях в одній сім'ї народився син.



Т.Г. Шевченко «Хата Шевченка»

Думали-гадали, як його назвати, та й вирішили Тарасом. Тарас – то бунтівник, тож батьки і мріяли, коли виросте їхня кровиночка, то буде захисником, знищить усіх-усіх панів та підпанків.



Т.Г. Шевченко «Селянська родина»

Дивним ріс хлопчик. Що не день, то сильнішав він і духом, і тілом, і розумом. Сяде, було, біля діда Івана та й слухає розповіді то про козаків, то про гайдамаків. Так уважно вже слухав, що, здається, й душа в нього сповнювалася якоюсь незнаною силою.



Одного разу в село прийшов загадковий старенький сліпий дідусь. Увесь одяг на ньому вже зносився, чоботи порвані. Сів дідусь під крислатим дубом, дістав з торби кобзу та й заграв сумну-сумну пісню:

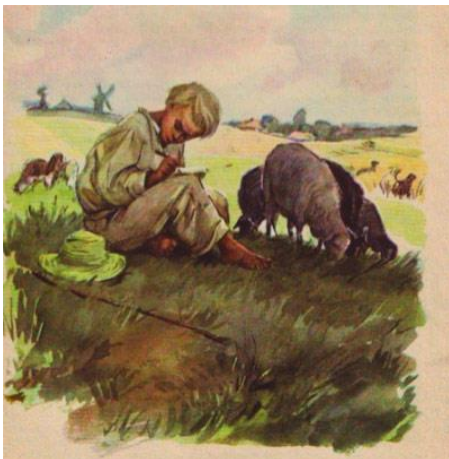
Думи мої, думи мої,

Лихо мені з вами...

Малий Тарасик уважно слухав дідуся. І пригадалися тяжкі будні матері й батька, сестра Катря, на плечі якої лягла нелегка робота по господарству, селяни, які за крихту хліба, мусили залишати все своє здоров'я на полі чи в панській господі.



Від такої жалібної пісні по замурзаних Тарасикових щоках полилися сльози. А потім хлопчик зірвався з місця, міцно притулився до дідусь-кобзаря, щоб хоч якось пожаліти старця. А серце й душа так бунтували, що, здається, от-от виплигнуть із Тарасикових грудей.



Тут дідусь до нього таємничо заговорив:

- Не тужи, хлопче, не плач. Ще й на нашій вулиці буде свято. Згадаєш про мене, коли словом, наче зброєю, будеш людей проти панства піднімати. Ти ж Тарас, бунтівник? Чи не так?
- А звідки ви знаєте, діду? – тихо й збентежено запитав хлопець.

- Ого-го... Це мені Боженько на вухо шепнув, - наче пожартував той.

Потім кобзар піднявся, щоб йти. Тарасик йому допоміг. На прощання дідусь сказав:

- Тарасе, сину мій! Ніколи не забувай моєї пісні. А коли виростеш, будеш спасителем для свого народу. Рятуватимеш його від панства, від усякого ворога і думкою, і словом. Та знай, що я завжди буду з тобою, чи болітиме тобі, чи радісно буде на душі. І понесуть люди твій заповіт у віки.

Тарас ще більше розгубився. На хвилюку затулив вуха, заплющив очі, щоб перевірити, чи не вчулося це йому. Та коли ще раз захотіла подивитися на дідуся, то його вже не було. Де тільки хлопець його не шукав, ніде не було.

Минули роки. Тяжко-важко жилося Тарасові. Чого тільки не було: і поневіряння, і заслання... Та жодної хвилини не полишала його думка про сліпого дідуся, який струнами кобзи так зачепив серце Тарасові. Душею зрісся з народним горем, з українським козацтвом, із борцями народними. Написав для людей книгу життя, боротьби, спогадів.

Тільки не звичайна ця книга, а чарівна, бо хто її прочитає, той стає на захист народу, той сповнюється почуттям гордості за минуле, за Україну. Здається, ніби витає на сторінках сам дух кобзаря. Та й назва Тарасової скарбниці, Шевченкової Біблії, – «Козар»! Ось чому поета у народі називають просто Кобзарем.





Моє хобі – це написання різних історій, особливо оповідань, слухання музики та вишивання. Люблю подорожувати, і тому в майбутньому хочу відвідати цікаві куточки світу. Мрію навчатися в Полтавському національному технічному університеті імені Ю. Кондратюка.

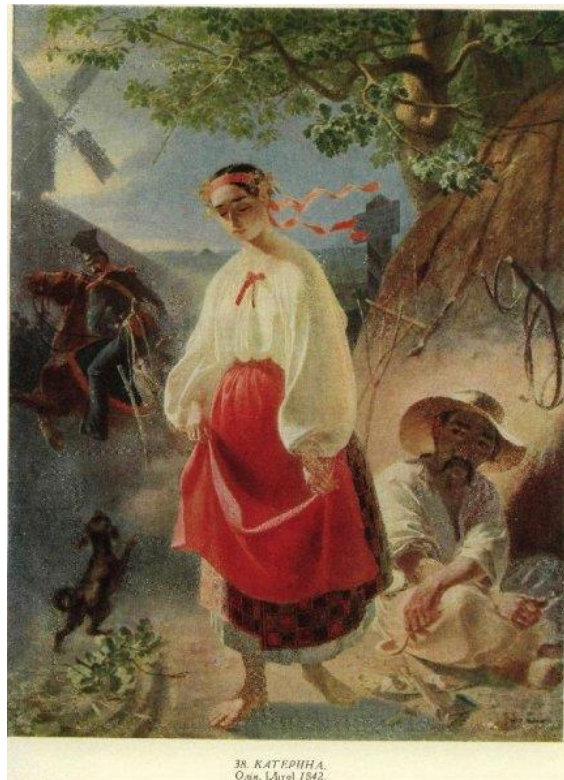
Мрії Т.Г. Шевченка про майбутнє України

Як часто люди сьогодні в сірій тяжкій буденщині повсякденного життя відступають від високих ідеалів, черствіють, байдужіють, думають тільки про власний достаток. Чи ж не подвижницьким є життя Шевченка, який найменше думав про себе? Він завжди турбувався про народ, долю України. Власна доля? Що вона порівняно з долею рідної Вітчизни?

Видатний поет, художник та діяч, Шевченко був усебічно обдарованою людиною. Його геній зріс і викристалізувався на рідному національному ґрунті. То ж не дивно, що Україна посідає в його творчості чільне місце.

Беззаперечно, за Батьківщину серце у поета боліло. Він усім своїм єством щиро вболівав за рідну землю, за свій народ. Шевченко мріяв бачити свою Батьківщину незалежною, прагнув здобуття справедливого устрою і всередині держави. У його творчості вражає те, наскільки повно поет осмислює образ України: для нього вона не тільки держава, що має певні зовнішні політичні зв'язки та внутрішній устрій, але й доля кожного селянина, страждання кожного кріпака. Тарас Шевченко мріяв не тільки про незалежність, а й про гармонійний, справедливий світ усередині нашої держави.

Участь Шевченка у Кирило-Мефодіївському братстві дозволила йому простежити пожвавлення національного руху в Україні. Поет розумів, що це тільки початок поступового накопичення визвольної енергії народу. Тому не дивно, що у такий важкий час поневолення з'явилися його рядки, у яких ми бачимо, як невідступно мучила Шевченка думка про загрозу відродження України: «Великая туга осіла мою душу. Чую, а іноді і читаю: ляхи дрюкують, чехи, серби, болгаре, чорногори, москалі – всі дрюкують, а в нас анітелень, неначе всім заціпило». Ось що для Шевченка є головним, а не любов і слава співвітчизників!



На мій погляд, найсильніше геніальний речник виявив свої мрії про майбутнє у творі «Радуйся, ниво неполюта». Під цією «нивою неполютою, квітчастим злаком не повитою» він розумів рідну «розтлінну» землю і всю країну, розтоптану царизмом та кріпосництвом. Він бажає, щоб вона, оновлена, розпустила свої молоді парості, розквітла «рожевим крином». У цей розквіт і славу поет вірить, як у неминучий прийдешній день, коли земля укриється багатством «дорогим золотканним, хитрошитим, добром та волею підбитим». А вже на цій оновленій землі

*Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.*

Тарас Григорович Шевченко – гордість українського народу

Тарас Григорович Шевченко - це квітка України, кожна пелюстка якої символізує мужність, патріотизм та гордість українського народу. Цей славетний поет та художник вклав найдорожче в скарбницю української літератури, завдяки чому українське мистецтво стало відоме на весь світ. Кобзар зробив неоціненний вклад у розвиток не тільки української, а й світової літератури.

Майже в кожному творі Тараса Григоровича описується мужність та хоробрість нашого народу. Тарас Шевченко народився в сім'ї кріпаків, тож йому, як нікому іншому, знайомі страждання бідного українського народу. Його вірші палахкотять полум'ям мудрості та справедливості. У них він намагається переконати читача боротися за свою долю, любити, поважати свою Батьківщину та сварить за байдужість до майбутнього своєї країни:

Страшно впасти у кайдани,

Умирати в неволі.

А ще гірше - спати, спати

І спати на волі...

Тарас Григорович Шевченко вже давно став символом України. Без його імені вже неможливо уявити нашої країни, нашої історії, нашого народу. Адже досі його слова ховаються глибоко в наших серцях. Його бажання боротися за свободу та яскраве майбутнє нашої Батьківщини тече у наших жилах.

Я так її, я так люблю

Мою Україну убогу,

Що прокляну святого Бога,

За неї душу погублю.



*Пам'ятник Т.Г.Шевченку
в Каневі*

Після прочитання цих рядків я задумався... Мабуть, так думає кожний українець. Уся історія нашої Батьківщини сповнена війн та битв за незалежність та свободу України. І ці слова досі актуальні. Адже й зараз українці борються за гарне майбутнє нашої країни. І я вірю, що колись український народ переможе...



Одинокі думки самотнього поета (фанфік)

Автор: Наталя Компанієць

Фендом: Тарас Шевченко

Персонаж: Тарас Шевченко

Рейтинг: G

Жанри: філософія, психологія, POV, драма, вірші

Розмір: міні

Кількість сторінок: 2

Статус: закінчений

Проводжу пальцем по чолю, над бровою й опускаю на скроню.
Стискаю шкіру й прикладаю палець до губ. Ловлю себе на цьому жесті. «Що ж я хочу сказати, але не даю собі волі?» - задаю собі це питання й починаю думати над відповіддю. Губи втомилися говорити. Пальці – писати. Але їх з'єднує одна особливість – любов до слів.

Сиджу на підлозі з невеликим зошитом і думаю про свою Батьківщину, про близьких людей, сумую за ними. Дивлюся на олівець, що забирає мої секунди життя, але рятує від загибелі душі. Мабуть, саме тому я не люблю зупиняти погляд на ньому. Краще змусити його працювати. Хай з'являються нові слова на папері.

*Тяжко-важко в світі жити
Сироті без роду:
Нема куди прихилиться,—
Хоч з гори та в воду!*

*Утопився б молоденький,
Щоб не нудить світом;
Утопився б,— тяжко жити,
І нема де дітись.*

Навколо стоїть мертва тиша – таке відчуття, що я знаходжусь в іншому світі, де немає ні звуків, ні світла, ні тепла. Хоча і горить біля мене невелика свічка, вона не освітлює мій духовний світ, не зігріває моє серце. От так сиджу й пишу про Україну, про людей, які її кохають, турбуються про неї, жадають і знищують, намагаючись завоювати, про життя й долю, про свої почуття. Адже саме тиша пробуджує мою душу, яка починає виливати слова на папір, допомагаючи писати вірші філософського змісту.

*В того доля ходить полем —
Колоски збирає;
А моя десь, ледащиця,
За морем блукає.*

*Добре тому багатому:
Його люди знають;
А зо мною зустрінуться —
Мов недобачають.*

Пальці мнуть шкіру на обличчі, тнуть перенісся. Мені хочеться стільки сказати, але нікому. Я готовий усе життя прожити в цій кімнаті, писати вірші, замислюватися над суттю людського життя, милуватися сходом і заходом сонця.

*Багатого губатого
Дівчина шанує;
Надо мною, сиротою,
Сміється, кепкує.
«Чи я ж тобі не вродливий,
Чи не в тебе вдався,
Чи не люблю тебе щиро,
Чи з тебе сміявся?
Люби ж собі, моє серце,
Люби, кого знаєш,
Та не смійся надо мною,
Як коли згадаєш.*

*А я піду на край світа...
На чужій сторонці
Найду кращу або згину,
Як той лист на сонці».
Пішов козак сумуючи,
Нікого не кинув;
Шукав долі в чужім полі
Та там і загинув.
Умираючи, дивився,
Де сонечко сяє...
Тяжко-важко умирати
У чужому краю!*



Раджабов Дмитро, учень 7-В класу

Мені дуже подобається музика, я люблю співати українські, російські, англійські, французькі та польські пісні. Мрію стати перекладачем.

Тарас Григорович у ХХІ столітті

Тарас Григорович Шевченко - один з найвідоміших художників та письменників за всю історію України. На мою думку, він є найкраще, що подарувала нам наша прекрасна країна.

Але уявімо, що було б, якби він опинився у ХХІ столітті. Я впевнений, що він здивувався б, побачивши речі, які є звичними для нас. Адже нелегко, живучи в інший час, звикнути до сучасного стилю життя. Я вважаю, що Тарасу спало б на думку відразу переїхати до села, бо я маю сумніви, що йому захотілося б жити в брудному, з великою кількістю заводів та машин, місті.

Тарас не одразу звик би до комп'ютерів, телевізорів та іншої техніки, але він швидко розібрався б, як користуватися усіма приладами. Адже талановита людина талановита у всьому. Найнезрозумілішим для нього була б сучасна поведінка людей, особливо підлітків. Зараз люди зовсім інші, не такі, як у час Тараса Григоровича. Стосунки між людьми змінилися в гірший бік. Діти вже не так поважають дорослих, а дорослі по-іншому виховують дітей. І ягнят вже ніхто не пасе, а Тарасу доводилося:

Мені тринадцятий минало.

Я пас ягнята за селом...

Раніше підлітки боялися гніву батьків за якісь неправильні дії чи слова. І я вважаю, що це правильно. А зараз панує всюдозволеність та безвідповідальність.

На мою думку, Тарас Григорович став би більш відомим у наш час. Зараз інформація поширюється практично зі швидкістю світла: через Інтернет, телебачення, радіо. А сучасні технології та матеріали дають можливість талановитим людям максимально розкривати свій талант. А Тарас Григорович завжди був за навчання та всебічний розвиток:

*Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь...*

Але теми та проблеми, які порушував Тарас Григорович у своїх творах, не змінилися б. Він так само писав би про соціальну нерівність та бідність, про любов до природи та до рідної землі, про кохання, про перевагу духовного над матеріальним.

Тарас Шевченко є не тільки моїм найулюбленішим письменником, а й людиною, яка боролася все своє життя за гідне існування та духовний розвиток. Для мене він є прикладом наслідування.





Чех Анастасія, учениця 7-В класу
*Мрійлива, романтична, творча. Займаюся
бальними танцями та люблю кататися на лижах.*

«Садок вишневий коло хати...»

Образок

Весняний вечір. Червоне сонечко сідає за обрій. Тихо колишуться дерева, шурхаючи листям. Мати подає вечерю. Усі сідають за стіл. І мати помічає, що немає її синочка Тарасика. А хлопець лежить у бур'яні та мріє. Так мріє, аж посміхається. Та раптом він чує до болю знайомий голос своєї рідної сестрички Катрі:

- Тарасику, братику ти мій, де ж ти?

А хлопчик встає, дивиться навкруги, шукаючи сестричку, яка була йому як друга мати, та й біжить до неї в обійми.

- Ходімо, Тарасику. Ми всі тебе чекаємо, - говорить Катерина.

Тарас разом з сестрою йде до мами, до рідної хати. Мати, побачивши на подвір'ї свого неслухняного синочка, його обнімає та цілує, немов сто років не бачила.

Усі повечеряли, і Тарас побіг у вишневий садок. Хотів встигнути подивитися на захід сонця. Він сів під вишнею й почав милуватися красою весняного вечора.

Хлопець дістав шматок паперу й олівець та щось малює.



Саме це колись пригадається Тараса Григоровичу на засланні, й він тоді напише:

*Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть...*



Спогади про цей вечір ніколи не полишали Тарасової голови. Він завжди хотів, щоб теплі обійми сестри вічно зігрівали його душу, а виснажена, але любляча мати пестила своє маленьке дитя.

Посидить Тарас трохи та й додому вертається – спати треба. Мати подивиться на хлопчика, спить її дитина чи ні, і сама піде відпочивати.

Уже майже північ. Усе затихло, крім соловейка, що співає невтомно. Тарас підносить голову, сідає й прислухається. Усі вдома сплять. Навіть стара чорна кішка, що в таку пору любила відбувати лови, лежала під піччю, як грудка чорної землі. Хлопчина встає та навшпиньках підходить до відкритого вікна й тихо промовляє:

- Мамо, рідна моя ненько, коли вже відпочинете від цієї праці?

Довго стоїть Тарасик і дивиться на місяць. Тільки чути, як тихо шепоче листя вишневого саду, ніби наспівуючи колискову маленькому Тарасу. Ні яскравий місяць у небі, ні білі зірочки квітучої вишні не могли передбачити яке тяжке життя очікує цього веселого хлопчика



Медведєв Максим, учень 5-В класу

Мене дуже цікавить героїчне минуле України. Люблю читати про видатних гетьманів та запорізьких козаків, дивитися телепередачі про інші світові події, зокрема про військові походи, мандри та пригоди.

* * *

Мені змалечку читали
Про маленького Тараса,
Як його мати сповивала
І, сповиваючи, співала;
Як пас телята за селом,
Бо був Тарасик кріпаком.
Як в наймах він поневірявся,
Як малював він крадькома,

Не маючи і олівця.
Писав він вірші і поеми
В світ назвав його -
Кобзар!
Тож ми, нащадки,
Через двісті років
Вшановуємо цей дар!

Мошкатюк Кристина, учениця 7-В класу



Я дуже люблю читати та малювати. Художні образи з книжок завжди надавали мені натхнення для створення малюнків. Хоч я і не так часто втілюю свої думки на папері, усе ж не полишаю спроб донести своє серце до вас.

Сон

Оповідання

Сталося це, коли Тарас був ще маленьким хлопчиком і тато взяв його із собою чумакувати.

Виїхали наші чумаки ще зрання. Їхали вони довго, проїжджаючи села, ліси, поля. І вже під вечір зупинилися в якомусь хуторі біля кривобокої старенької хати під очеретом. Батько зліз із воза й пішов до дверей, а Тарасик тихо сидів та дивився на захід сонця. Було в цьому щось магічне, чаруюче. Кожного разу, коли Тарасик дивився на червону мисочку, що от-от закотиться за обрій, хлопчик згадував свою матінку. Її ніжні руки, що огортали його перед сном, на диво тихий та мелодійний голос та добрі, трохи втомлені очі, що так ласкаво вміють дивитися.

Раптом почувся татів голос: "Тарасе, ходи-но сюди!" І наш маленький чумак швидко сповзає з воза й біжить на батьків голос. Їм дозволили переночувати. Після вечері батько прив'язав волів до старої груші, а воза поставив під хатою. У цей час Тарасика вже вкладали спати господиня дому, та щось не спалося йому цієї ночі. Після того, як розмови в хаті стихли й світло згасло, батько прийшов до сина й поцілував його в чоло. Після цього невдовзі почулося тихе хропіння.

Тарас сів на лаву, дивлячись у вікно на яскравий серп місяця, що височів у небі. Просидів так не годину й не дві. Знудившись сидіти, Тарасик тихенько зліз із лави й крадькома, щоб не розбудити господарів і батька, вийшов надвір. Тільки-но зачинивши двері та піднявши очі, Тарас побачив чарівну картину: там, де раніше був ліс, колоситься поле пшениці. Залите місячним саявом, воно здавалося безмежним морем. А посеред нього стояв старий, увесь у дірках млин. Від нього віяло неймовірним страхом. Навіть місячне саяво не розсіювало страшне відчуття, що йшло від млина.



Раптом Тарас почув ніжний тихенький голос, який линув від млина: "Тарасе, Тарасику! Ходи-но сюди!" Наче марево, млин кружляв довкола хлопчика, зазиваючи зайти всередину. І маленький чумацький котик, сам того не розуміючи, тихими й легкими кроками наблизився до млина. Хвилі теплого, пшеничного моря ніжно лоскотали руки хлопчика. Голос з млина все ще не вмовкав. Нарешті хлопчик зайшов усередину. На підлозі деінде лежало розсипане борошно та рипіли від кроків балки. Хлопець мимоволі підняв очі. Зі стелі аж до землі звисав напіврозвалений каркас старого млина. Аж раптом десь угорі, немов блискавка, промайнула велика чорна тінь. Удивляючись у темінь, хлопчик помітив круглі, блискучі, яскраво-зелені очі, які поступово опускалися по темному каркасу прямисінько до нього. Як тільки-но загадкова постать вийшла з темряви, стало зрозуміло, що це звичайний чорний кіт. "Якийсь він завеликий, як на звичайного кота," -

подумав Тарасик. "О, не лякайся, юний таланте. Я такий, яким маю бути," - ніби читаючи думки, лагідно відповів кіт. Трохи злякавшись, хлопчина відступив назад, тихо просуваючись до виходу. Та кіт спритними кроками перегородив вихід. Повернувшись до тварини обличчям, Тарасик боязко мовив:

- Що тобі від мене треба?

- О, чому так грубо? - улесливо сказав кіт. - Пройшло багато років після того, як сюди хтось заходив.

- А до чого тут я? - так само впевнено відповів хлопчина.

- У мене до тебе є одна цікава пропозиція, але спочатку я маю тобі дещо розповісти, - по-діловому мовив чорний кіт.

- Розповідай, у мене є ще багато часу, - уже сміливіше відказав хлопець.

- А ти хвацький хлопчина. Хоча такий же, як і розповідали, - усміхаючись, сказав кіт. – Добре, не гаймо часу. Ти, напевно, не знаєш, але твоя доля, як і доля всіх людей на світі, уже вирішена.

- І що з цього? - здивувався Тарасик.

- Розумієш, я знаю про все твоє життя наперед, тому хочу допомогти, - почав кружляти біля хлопця кіт. - Бути тобі відомим та дуже талановитим, але тяжко за це каратимешся на чужині у в'язниці. Але якщо ти віддаси свій дар мені й відмовишся від нього, я поверну тобі матінку.

- Маму? - із сльозами на очах сказав хлопчина.

- Так, - зупинившись перед ним та заглядаючи в очі, сказав кіт. - Але ти гарно подумай.

"Мамо, я так хочу тебе побачити, але тато сказав, що тебе не повернути... Що ж мені робити? Я не хочу віддавати свій талант цьому пройдисвітові..." - думав маленький чумак, дивлячись на хитрий погляд котиська.

- Але як я дізнаюся, чи забрав ти мій талант?

- О, це дуже просто. Ти будеш відчувати порожнечу всередині. Це маленька плата за зустріч із мамою, такою любовою та ніжною, - так улесливо говорив кіт.

- Ні!

- Що? - широко розплющивши очиці, запитав котисько.

- Я не вірю тобі. Краще нехай її святий образ залишається у моїй душі, аніж я буду як бездушна іграшка, - голосно промовив маленький герой.

Не тямлячись від люті, кіт кинувся на Тарасика, а той швидко побіг до виходу. Нарешті, вибігши зі старого млина та дійшовши майже до самої хати, Тарас обернувся. Але ні старого млина, ні колосистого моря вже не було. Усе розтало, наче ранковий туман. Та раптом, наче зірка з небес, на долоні нашому герою впала біла пір'їнка. Вона мерехтіла янгольським світлом. Притиснувши її до грудей, Тарас почув голос матері, яка промовляла так ніжно: "Молодець, Тарасику. Я завжди пишатимусь тобою..." І голос змовк.

А розплющивши очі, маленький чумаченько вибіг з хати. На порозі сидів такий самий чорний кіт із зеленими очима. Він пильно дивився Тарасові в очі й протяжно нявчав.

- Ти думаєш, що я тебе злякався? – крикнув хлопчина котові й показав йому маленького, але сильного кулака.

Минуть роки, багато чого спливе за водою, але Тарас ніколи не скориться злій долі, яка його випробовуватиме не раз, як колись чорному котові уві сні.



Бабаєва Анна – учениця 8-Б класу

Село Моринці – священне місце на землі

9 березня 1814 року в селі Моринцях на Звенигородщині запалала яскрава зірка, яка засліпила своїм сяйвом увесь світ. Бог послав на землю пророка, генія, бунтівника, революціонера й захисника України. Одним словом, ангела-охоронця, який своїм словом боронив від ворогів, піднімав мільйони на боротьбу за світле майбутнє.

Село Моринці – священне місце на землі. Хоча в малому віці Тарас із батьками переїхав у Кирилівку, але часто гостював у дідуся й бабусі в Моринцях. Саме про свою малу батьківщину він писав:

Село на нашій Україні –

Неначе писанка село,

Зеленим гаєм поросло.

Цвітуть сади; біліють хати,

А на горі стоять палати,

Неначе диво.

Село Моринці, як і всі великі села Наддніпрянщини, мало просторий майдан. З нього дуже гарно було видно як рублені хатки, так і хати-мазанки з солом'яними дахами, на яких височіли рельєфні уступи зі снопів. Хатки потопали в яблуневих та вишневих садках. Здавалося, наче яскраво-зелене мереживо огортало білосніжні мазанки.

Залежно від достатку, на садибі око радували й комора, хлів, який завжди мукав або мекав, льох, з якого линуць пахощі свіжих яблук, бездонна красуня-криниця, у якій кришталєво-чиста вода.

Чималий у яру ставок,

Зелений по горі садок,

І верби, і тополі,

І вітряки на полі,

І долом геть собі село

Понад водою простяглось.

Таким і залишилося в пам'яті поета його рідне село Моринці





Чмара Поліна, учениця 8-Б класу

Візит на Україну

Ось нарешті довгоочікуваний візит до українців...

Після своєї смерті Тарас уперше залишає Рай. Як же він скучив за своєю ненькою-Батьківщиною. Як же мріяв полинати душею на Україну, та йому не дозволяли:

- Ще рано, - казали вони. - Потерпи ще трохи.
- Але скільки вже терпіти можна?! Бачити – усе бачу, а доторкнутися не можу до золотих колосочків, не можу побігати наввипередки з вітром, не можу так близько стояти опліч з народом за волю та кращу долю на рідній землі.

Але замість відповіді Бог та янголи посміхалися та поверталися до своїх справ. Так продовжувалося дуже багато років.

Та ось нарешті настав той день, коли Тараса дозволили полинати на Україну.

Радощів Шевченка не було меж. Нарешті настав той день, коли він побачить свою рідну землю, свою кохану Україну.

Ось і ворота Раю. Тараса оповила сіра хмара та перенесла на якусь гору. На ній щойно розпустилися перші пучечки трави та де-не-де розпустилися квіти-першоцвіти. На її вершині був великий пам'ятник якійсь визначній людині. Тарасу стало цікаво: що ж це за така визначна постать, що їй встановлено пам'ятник?

Яке ж було здивування Тараса, коли в бронзовій скульптурі він впізнав себе. Екскурсовод виразно розповідав про нього, сина України: «Тут поховано великого українського поета Т.Г. Шевченка».

Якби Тарас міг пустити сльозу... Душа заболіла...

Перевів свій погляд на підніжжя гори. Там повно людей. З часом їх ставало все більше й більше. Вони несли букети квітів, а деякі з них - і вінки.

Тарасові стало цікаво: що ж сьогодні за така дата, що так людно на його могилі?

Але його час перебування на Україні завершився. І знов-таки та ж сама сіра хмара оповила великого Кобзаря й перенесла його знову назад, до воріт Раю.



- Що це було?- спитав Тарас у Бога.
- А ти хіба не знаєш, що сьогодні за день?- спокійно спитав у Тараса Бог.
- Ні.
- Сьогодні 9 березня 2014 року. З двохсотріччям тебе, Тарасе!



Удод Світлана, учениця 8-Б класу

Тарас Шевченко – приклад для виховання майбутнього покоління

Тарас Григорович Шевченко – великий політичний діяч, син українського народу, відомий художник та поет, фольклорист, етнограф. Це людина з великої літери. Він був і є прикладом для наслідування для наших батьків.

Тарас Шевченко – дуже розумна, інтелектуально розвинена, творча людина. Щоб написати таку кількість творів проти влади, проти поневолення українського народу, треба мати неабиякий талант. А пережити всі ті тортури? Це яку силу волі треба мати?

От мені стало цікаво, чи вважають Тараса Шевченка прикладом для виховання майбутнього покоління? Я вийшла на вулицю й запитала перехожих людей, а саме чоловіків й жінок від шістнадцяти до сорока років. І мені стало приємно, що більшість людей відповіли – «так».

Я почула багато аргументованих відповідей. Наприклад, один чоловік сказав так: «Завдяки Тарасу Григоровичу Шевченку Україна піднялася, стала незалежною. Саме Пророк вивів український народ у світ. Тому як не вважати його прикладом для виховання?». Від цих слів мені відразу стало тепло на душі, адже всі мої думки про те, що Тараса Шевченка всі забувають, зруйновані.

Також мене дуже вразила відповідь однієї дівчини-студентки. Її роздуми освітили всі темні кутки в моєму серці. Вона пояснила: «Тарас Шевченко для мене є Богом. Читаючи його твори, український народ став

сильним, мудрим. Я буду розповідати своїм майбутнім дітям про нього як про Бога». Погоджуюся з цією дівчиною. Тарас Шевченко для багатьох українців-патріотів – Бог. І я не виняток. Я вважаю, що саме він навчив український народ любити життя, не підкорятися владі, не втрачати своєї гідності.

Я іноді мрію, щоб Кобзар повернувся до нас сьогодні, у час, коли ми живемо. Він би все змінив на краще. Може, Т.Г. Шевченко своїм мудрим словом та палким закликком навів би лад у державі.

Отже, Тарас Григорович Шевченко – це людина, яку не забудуть ніколи, це людина, на чийх творах ростемо ми, будуть рости наші діти та онуки. У в серці кожного українця вогником палахкотять рядочки з Шевченкового «Заповіту»:

Поховайте та вставайте,

Кайдани порвіте

І вражою злою кров'ю

Волю окропіте.

І мене в сем'ї великій,

В сем'ї вольній, новій,

Не забудьте пом'янути

Незлим тихим словом.



Мальований Дмитро, учень 7-А класу

Катрени про Тараса

Тараса кривдили малого,
В дитинстві не зазнав нічого,
Нічого доброго, бо сам
На прожиття собі не дбав.

А на Тарасовій горі
Жевріє полум'я свободи.
Сюди приходять школярі –
Це посланці всього народу.

Є місце на Черкащині,
Де народивсь Шевченків рід.
І Моринці-село віднині
Відомим стало на весь світ!

Нехай майбутнє буде без панів,
Нехай настане світлая година,
Нехай лунає голосистий спів
І розквітає велич України!

Дивний сон

Та й дивний сон,	Не раз чужинець-зłodій її вроду
Сон напрочуд дивний,	Звойовував підступно у війні.
Мені наснився:	Тьмяніло сонце, багрянїли води...
Цвіла калина, як зоря, в гайку.	Та врешті згасли гроз усіх вогні.
Мов килими, чубаті слались трави,	Пройшли часи... Знов зацвіла
Купали верби віття у струмку...	калина,
А потім пахли осінню отави...	Духмяні рожі викидають цвіт.
І тут в гаптованій сорочці,	І наче квітка, наша Україна
До пояса розплетена коса...	Свої пелюстки розгорнула в світ.
Виходить дівчина, а в неї очі,	Поглянь тепер, Тарасе, з висоти
Неначе небо, сині,	На нашу славну й рідну Україну.
А на них — сльоза...	Зростають тут твої дочки й сини,
	Щоб рідну землю вічно боронити!



Моя країно, Україно

Моя країно, Україно,
Багато болю ти терпіла,
Кров твої землі окропила,
Моя красуня Батьківщино.
І не любити неможливо
Твої простори, яровини,
Твої ставки, голубі, зрілі.
Моя ти ненько Україно.
Але є люди, повні люті,
Вони не люблять тебе, квітко,
Вони напоють тебе гірко-
І знов ті сльози у вікні.
І сльози ті ніхто не витре,
І не згадає уночі.
Ми є ті люди, повні люті -
Вже півкраїни у вогні.
Але казав один поет:
«Ох, неоднаково мені...»
Його я теж підтримав думку:
«Так! Неоднаково мені!»
Стрибок через життя.
Я знов ступаю за поетом
Через луки, через лани,

Через густі чагарники,
Я знов ступаю в нікуди.
Я йду, і йду, і йду за ним
Через село, через паркани,
Через пишних овець отари,
Я просто тягнуся за ним.
Я йду через брудні сторінки,
Через обкладинку від книжки,
Крізь очі, повнії туги,
Я знов ступаю в нікуди.
Я бачив знов його кохання –
Це істинних сердець єднання,
Правдивих думок поривання.
Вони обидва у вогні.
Я знов ступаю в нікуди,
І нікуди для мене глибше,
І небосхил все вище й вище,
Думки його - немов мої.
Вони накрили з головою
І потопили в щасті в болю
І в істинній красі землі,
Я вже вступив у нікуди.

Справжня Людина

Стрибок у темряву... лечу,

Немовби сон, що наяву.

У сірих сутінках блукаю,

Стрімкий ривок мій у пітьму.

Я бачу кров, стару труну,

Я бачу смерть, її тугу.

Людська натура, що руйнує,

Розірве серце, мов траву.

Я бачу світ, немов із дна,

Тут неймовірна глибина

Та все ж прозоріше, ніж в серці

Людини, що люті повна.

Вогонь і смерть вона несе,

Лиш гори трупів принесе.

Людина тілом іще дише,

Душею тихо собі мре.

В її руках вогонь і меч,

За спиною голодний смерч,

Поля осушить, ріки вип'є,

Лиш хвилі болю принесе.

Немає сенсу в ворожбі,

Лиш гіркоту несе тобі

Та лють, що кров твою розжарить

Тебе поглине у кінці.

Поет теж бачив ту пітьму,

Ту лють людей, ту муть німу,

Ту гіркоту та болі втрат,

Той сум, коли вмирає брат.

Солоні сльози, крик землі,

Лиш дикий смуток в глибині.

Ту ненависть, що спалить світ,

Він бачив у розквіті літ.

Він просто бачив, просто млів,

Він прапор боротьби наш зшив,

Себе пустив він «під фундамент» -

Людина справжня створить дім!

Тарас Шевченко

Я живу у чудовій країні,
Де є гори, ліси і поля.
Цій країні великий письменник
Присвятив своє славне життя!
Він любив Україну Велику,
Хоч вона з ним жорстока була.
Співчував і багатим, і бідним,
Бо душа наче чиста сльоза.
Шевченка вперше прочитала
Десь роки три тому назад,
І вже тоді я уявляла,
Як вигляда «вишневий сад».
У його віршах любов до всього:
Людей, природи і тварин,

Але найбільше він цінує
Свою країну й рідний дім.
Життя його носило всюди,
І в засланні Тарас бував,
Але і там не впав він духом,
І все одно вірші писав.
А ще любив він малювати,
І завдяки його письму
Я можу нині уявити
Життя народу в давнину.
Мені багато треба знати,
Щоб зрозуміти всі вірші,
Які писав Кобзар Великий –
Славетний український син!!!

Негрей Юлія, учениця 6-А класу

Через глибінь віків, славетний наш Тарасе,
Зі сторінок книжок ти дивишся на нас.
Пронизливий твій погляд, мов хочеш запитати:
– Чи мова українська буде ще лунати?
Кобзарю наш співочий, ти все Вкраїну прославляв,
Про чарівну природу та панщину писав,
І як колись тобі тринадцятий минав,
І як у бідності талант твій розквітав.
Я твій «Кобзар» до рук з пошаною візьму,
Сторінку за сторінкою з цікавістю горну.
І поки твої вірші діти все вивчають,
Твої слова і мова українська не вмирають!

Україна

У світі є така країна,
Її назва – Україна,
Я тут навчаюсь і живу
І вам про неї розкажу.
Україна – рідний край,
Безмежне поле, зелений гай,
Рідне місто й рідний дім,
Дуже добре тут усім.
Київ славний, Січ козацька,
З них все почалося,
У нас історія багата,
Тяжко нам жилося.

Українці працювали
З ранку і до ночі,
І панів терпіли довго,
Опустивши очі.
Та коли з'являвся лідер,

Люди піднімались,
Як і зараз на майдані,
Правди добивались.
Є у нас красиві гори,
В Криму та Карпатах,
Є Азовське море й Чорне,
Славних міст багато.

Нам Донбас дає вугілля,
Запоріжжя – світло й сталь,
Крим курортний нас лікує,
Щоб народ наш сили мав,

Великі річки та озера,
Живлять наш зелений край,
Незалежна Україно,
Розвивайся й процвітай!



Тарас Шевченко

Тарас Григорович Шевченко – це людина непроста,
Кожне слово, кожна думка – для культури дорога.

Народився він у закріпаченій родині
У лихій на ті часи годині.

Але це Шевченка не спинило,
Його творчості дверей не зачинило.
Малював він на шматочках папірця
Світлі очі її ніжного лиця.

Та за горем інше горе приходить,
З цього світу його мати відходить.
Сиротами залишає аж шістьох дітей
І летить на небо, мовби соловей.
Для Тараса це було великим горем,
І текли з очей його сльози, мов море.
Малий Шевченко кріпаком стає,
А згодом батько Тараса помирає.
І залишився хлопчина сиротою,
Вдвох із долею своєю нелегкою.

Потім грамоту почав вивчати в дяка,
Але зрозумів Тарас, що той – пияка.
Потім взяли хлопця до панського двору
Й не давали йому там волю творчому слову.
І тоді ховає у чоботях він «Кобзарик».
Це остання надія його творчості – ліхтарик.
Люди добрі талант кріпака помічають
І у пана Тараса викупляють.
Та дарує нам Шевченко багато віршів,
Що вся ненька-Україна пам'ятає його до сих пір!



Шевченко – це наше все!

Він був сином мужика, а став володарем у царстві духу.

Він був кріпаком, і став велетнем у царстві людської культури.

Іван Франко

Титан думки українського народу. Він ріс і жив серед бурхливих морів вимушеного бездержав'я й утисків. Він – метр, неосяжна висота для митців усіх поколінь. Його рядки змушують сміятися і плакати, торкаються душі кожного, хто здатен бачити і чути. Шевченко зустрів своїм тілом град болю за Батьківщину, він творив погоду в Європі, піднісся до небес літератури.

Щоб відповісти на питання, чи є творчість Тараса Шевченка актуальною й нині, потрібно спочатку визначитися, що є таке “актуальною”. Те, про що говорять у вечірніх новинах? Вибиті нагайкою часу проблеми – вічні питання нерозв’язаних тем історії? А може, мораль? Поки у вас перед очима майорить калейдоскоп цих подекуди риторичних запитань, спробуймо розібратися, що є таке мораль. “Закони природи, Святого письма?” – “Ні”, – відповім я вам. Це лише вигадка людини, норма поведінки. А сучасне суспільство ох як далеке від норм! Більш того, усі й кожен мають вищу освіту, світять червоними дипломами один одному в очі, а в тих очах – інтелект бика, що атакує червону ганчірку матадора. Сучасне мистецтво – вже не той сюрреалізм, що був породжений фантазією Далі; воно – *те-в-чому-немає-сенсу* (і не може бути!), або хворобливо-тупий мінімалізм – царство бездарності. Однак, вибачте, усіх характеризувати так було б несправедливо. Що ж, може, слід відкинути мораль? А як щодо концепції актуальності як вічних шрамів на тілі наших предків? Так, пройшов час, і рани затяглися, але всі ми знаємо про те, як боляче було їх отримувати. Я кажу “знаємо”, але чи правда це? Милий друже, відірвись від свого блискучого пластикового девайсу (може, ти таки згадаєш, хто ти є) і скажи, чи це правда? Трагедія народу веде за собою трагедію людини – крах цілого світу всередині особи, катаклізм духовних законів та духовних

правопорушників. І про це нам розповів Кобзар, про те, що тоді діялося навкруги і всередині людей.

Останні події в Україні наводять на думку про те, що сталь свячених ножів не змарніла, Київ знайшов своїх героїв, у чиїх жилах:

Гомоніла Україна, довго гомоніла,

Довго, довго кров степами

Текла - червоніла...

Ви скажете, що я вибірково цитую “Гайдамаків” і там не про те написано, а я відповім, що онуки, що «*їм байдуже, // Панам жито сіють*» зараз є, але годі вже про сумне, бо є й ті, хто прокидається і каже, що «*ох не однаково мені*». Може, ми ще не зовсім пластмасові всередині, може, міські рафіновані душі ще не розучилися жити!

Учітесь, читайте

І чужому навчайтесь,

Й свого не цурайтесь...

Борітеся – поборете!

Вам Бог помагає!

За вас правда, за вас слава

І воля святая!

Не їжте мораль, запиваючи гуманізмом, а *борітеся* та *учітесь*. Ніщо в ХХІ столітті не відбувається *І psitu*, усе брикається й виливається крізь пори Інтернету. Настанови й норми – усе рушиться, горить, воскресає, падає... У наш час майте власний якір, що дозволить утриматися.

І дякую, Тарасе, що ти міцно тримаєш, що дозволяєш літати і падати.



Зміст

Вступне слово директора.....	4
Слово кафедри вчителів укр.мови та літератури.....	5
Полум'яне слово про Великого Кобзаря.....	6
Тарасове слово	7
Сунко Д. Живе Шевченко в серці України	8
Карабут А Вірш про Тараса Шевченка.....	9
Савенко О. Фанфік до твору Т.Г. Шевченка «Катерина»	10
Полтавець Р. Шевченкові думки	11
Середа Г. Цикл поезій «Шевченкова країна».....	12
Соколова І. Акрівірші про Великого Кобзаря	15-18
Яненко В. Легенда про Кобзаря.....	20
Каплінська Д. Мрії Шевченка про майбутнє України	24
Ткаченко Д. Тарас Шевченко – гордість українського народу.....	26
Компанієць Н. Одинокі думки самотнього поета (фанфік)	28
Раджабов Д. Тарас Григорович у 21 столітті	30
Чех А. «Садок вишневий коло хати».....	32
Медведєв М. Мені змалечку читали.....	34
Мошкотюк К. Сон	35
Бабаєва А. Село Маринці – Священе місце на землі	39
Чмара П. Візит на Україну.....	41
Удод С. Т.Г. Шевченко – приклад для виховання майбутнього покоління.....	43
Мальований Д. Катрени про Тараса.....	45
Кириленко Д. Дивний сон.....	46
Меркун В. Моя країно, Україно.....	47
Письмена В. Тарас Шевченко.....	49
Негрей Ю. Через глибінь віків.....	50
Васіна В. Тарас Шевченко.....	51
Самінін Я. Шевченко – це наше все.....	52





